

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 443/2011-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť I. R., D., zastúpenej advokátom JUDr. M. K., D., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 Co 109/2011 z 24. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. R. **o d m i e t a** pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. septembra 2011 doručená sťažnosť I. R. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 109/2011 z 24. mája 2011.

Zo sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka podala 19. decembra 2008 na Okresnom súde Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) žalobu

o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou a náhradu mzdy. Okresný súd po predchádzajúcom vrátení veci krajským súdom rozsudkom sp. zn. 7 C 115/2008 z 2. februára 2011 žalobu sťažovateľky zamietol a na odvolanie sťažovateľky krajský súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 8 Co 109/2011 z 24. mája 2011 prvostupňový rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby potvrdil a vo výroku o trovách konania zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že proti tomuto rozsudku krajského súdu podala 25. augusta 2011 dovolanie, pretože podľa jej názoru týmto rozhodnutím jej bola odňatá možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku].

Sťažovateľka ďalej uviedla, že *„podáva túto sťažnosť z dôvodu plynutia dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti na ústavný súd. Pokiaľ by najvyšší súd zamietol dovolanie z dôvodu neprípustnosti alebo z dôvodu, že v postupe odvolacieho súdu nevidel konanie, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom, ústavnú sťažnosť by už nebolo možné podať.“*

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 8Co/109/2011-148 zo dňa 24. 05. 2011 bolo porušené právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 8Co/255/2010-119 zo dňa 26. 10. 2010, rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7C/115/2008-129 zo dňa 02. 02. 2011 a rozsudok Krajského súdu v Žiline vo výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7C/115/2008-129 zo dňa 02. 02. 2011 vo výroku o zamietnutí žaloby, sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.“

Sťažovateľka ako prílohu k sťažnosti predložila aj dovolanie z 23. augusta 2011 proti „rozsudku Krajského súdu... č. k. 8 Co 109/2011-148“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľských práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľka nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Podstatou námietok sťažovateľky je právne posúdenie namietaného rozsudku krajského súdu z 24. mája 2011 z hľadiska rešpektovania jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ak sa za tejto situácie domáha svojho práva jednak (v rámci podaného dovolania) na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a zároveň aj na ústavnom súde, musela byť sťažnosť odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených základných práv, ktorých porušenie namieta, bude vo vzťahu k namietanému rozsudku krajského súdu z 24. mája 2011 rozhodovať najvyšší súd.

Ústavný súd preto zaujal názor, že v prípade podania opravného prostriedku (v okolnostiach danej veci dovolania, pozn.) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí najvyššieho súdu o dovolaní. Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou, ako aj ďalšími návrhmi sťažovateľky meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2011